

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

1947.

Петро Андрусів

РІК VI. Ч. 7. ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА., ЛИПЕНЬ, 1949

ЦІНА 20 ЦЕНТІВ

PHILADELPHIA, PA., JULY, 1949. VOL. VI. No. 7

Українська мати. Аквареля Миколи Анастазієвського

ТЕАТР БЛАВАЦЬКОГО У ФИЛАДЕЛФІЇ

До порту Нью Йорку недавно між цілим рядом інших українців приїхав теж відомий організатор і керівник театру та сам знаменитий актор, Володимир Блавацький. Разом з ним приїхали 12 артистів його театру на еміграції в Німеччині, зорганізованого там переважно з професійних акторських сил Львівського Оперного Театру.

В. Блавацький та інші арти-

сти переїхали на постійний побут до Філадельфії, де місцеві громадяни влаштували їм щире прийняття. Приїзд Блавацького та інших артистів його театру це черговий великий здобуток нашої громади.

ЗІЗД УКК У ВАШИНГТОНІ

Український Конгресовий Комітет рішив скликати черговий Конгрес в суботу й неділю, 5 й 6 листопада ц.р. у Вашингтоні.

РІЗБАР ЛИТВИНЕНКО ПРИ- ЇХАВ ДО АМЕРИКИ

До Нью Йорку приїхав відомий український скульптор Сергій Литвиненко.

Він родом з Великої України, студіював у Кракові й Парижі, в Галичині працював від 1930 до 1944. Вислід його праці: пам'ятники, монументальні різби, композиції, портрети, а крім того кераміка. Артист також відомий педагог та організатор.

Знаний і поза Галичиною

його пам'ятник Іванові Франкові, далі відомі пам'ятники поляглим у Раві Руській, Яворові, пам'ятник Митрополитові Андрееві на подвір'ї Національного Музею у Львові, пам'ятник на могилі драматичного артиста Бенцаля, проєкт пам'ятника Володимирові Великому, що мав стати на Свято-Юрським подвір'ї, зрештізування якого перешкодила війна, а теж і пам'ятник на Домбю, що його польська влада не дозволила там поставити.

НАШЕ ЖИТТЯ — OUR LIFE

Урядовий орган Союзу Українок Америки, виходить кожного місяця.

Реданція й адміністрація, 866 Норт 7-ма вул., Філадельфія 23, Па.

Передплата у Злучених Державах \$2.00 річно, на пів року \$1.25. В Канаді \$2.50 річно, на пів року \$1.50. Поодинокі числа 20 центів.

Official monthly publication of the Ukrainian National Women's League of America, Inc., 866 North 7th Street, Philadelphia 23, Pa.

Subscription in the United States \$2.00 per year — \$1.25 for 6 months. Subscription in Canada \$2.50 per year, ½ year \$1.50. Single copy 20 cents.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Pennsylvania, under the Act of March 3, 1879.

Які користі?

Може й вам довелось почути коли такі слова: "А якуж властиво користь маєте з того що працюєте в товаристві? Чо му належите до Союзу Українок Америки, хіба ж він платить "бенефіт"?"

Хоч "бенефіт" Союз Українок не платить, бо це не є допомогова організація, то дає користі моральні з яких кожна членка користає і їх справедливо оцінює. Пригляньмося ближче: користі для родинного життя, користі особисті для духа й ума, користі як громадянки у громадському житті.

Перша користь це та, що жінка яка не живе тільки своїми хатніми справами, а час до часу займається справами загальними—вміє дивитись на світ правдивими очима. Дрібні клопоти, малі родинні незгоди не виростають у неї до такої міри, щоб заслонити їй увесь світ, затроїти життя, як це буває з жінкою що не бачить світу поза своїм порогом.

Відомо що коли наші думки крутяться тільки довкола одного, то все те здається нам найважливіше у світі. Гостре слово чоловіка, дитина побилася із сусідськими дітьми, збилася улюблена тарілка і т. д., речі буденні, виростають в уяві жінки як гора, і тоді вона дуже нещаслива, а притому стає прикра для домашнього оточення.

Друга користь для духа й ума. Спитаємось вас, скільки книжок прочитали ви—от хочби за рік, чи маєте доволі часу і гроша передплачувати газети й читати їх щоб виробити собі свою власну думку про політику, економічний стан, громадянський устрій, історію свого народу, його здобутки, успіхи та невдачі? Правда що небагато. Але коли ви є членкою відділу СУА довідаєтесь чимало з докладів, гутірок, спільного читання. Тай Централья СУА дає завжди щоб їхні членки були свідомі національно, підготовані освітньо, знали вартість української культури, і щоб знали свої обовязки перед прибраною батьківщиною Америкою. Маєте і свою газету Наше Життя, де може те висловити свої догадки і черпати те знання яке вам потрібне щоб бути доброю матір'ю, громадянкою і корисною членкою свого народу.

Третє що з цього випливає, це те що жінка яка бере участь у громадській праці, буває приємніша, привітніша для тих що з ними їй доводиться жити. Не тільки тому що громадська праця вчить приставати з людьми, привчає людину до чемної, культурної поведінки. Коли виходимо на часок з хати, лишаємо домашні зайняття і справи, то потім вертаємось до них з новою охотою, з новими свіжими думками, з відновленою цікавістю. І праця в дома якась начеб нова, цікавіша, і діти миліші, і чоловік немов не той став.

І ще одно: коли нам самим не чужі народні справи, то чоловікові не боронитимемо піти до громадської праці, і дітей своїх заохотимо й зацікавимо українською справою. Жінка що каже "моя хата з краю", не тільки сама не піде до товариства, а то й чоловікові і дітям забороняє, ще й лається, якщо чоловік дасть які гроші на народну ціль.

Коли жінка належить до Союзу Українок Америки, вона цікавиться загальними народними справами. З такою жінкою і чоловікові цікавіше й веселіше жити. Вони мають не лише родинні але і громадські спільні справи, можуть говорити про ці справи, можуть говорити про різні питання і цим витворити ще більшу духову звязь.

Які ж "бенефіти" платить СУА? Не у грошах, це певне, бо на це українське громадянство в Америці придбало свої заповогові, аскураційні установи, але знову пригляньмося справі.

Живемо в Америці серед чужого оточення. Ледве коли можна знайти хочби одну вулицю де українці живуть, одною більшою громадою. Значить, наші знайомі, наші найближчі сусіди, бувають звичайно—чужі. Чи вони спочувають з вами так як ви того бажали б, у випадку недуги у вашій раті, чи навіть катастрофи. Правда що ні. Прийдуть на хвилину, скажуть що є "вері сарі" і на тім кінчиться.

Приналежність до СУА, дає вам родинне оточення, бо членки дійсно шире спочувають з вами, і як треба, допоможуть чим можуть. Ви не почуваетесь самотні, а маєте свій рідний край, так би мовити, таки довкола вас, в радості чи смутку. Оце "бенефіт" духовий.

Які користі? Їх багато і в одній статті як слід обговорити це не можна. Але пригадуймося хочби над тими поданими, тоді добре оцінимо наше членство в Союзі Українок Америки, а що більше і других будемо до нього закликати.

На питання: які користі, дамо відповідь з власного переживання.

Л-ка.

Треба діяти негайно

В часі мого побуту в Америці й Канаді я зверталась до Вас з представленням того тяжкого положення, в якому наші жінки вдови з дітьми знаходяться. Після мого повороту до Німеччини я застала ситуацію ще тяжчою, як перед моїм відїздом. Умовини життя для всіх нас чужинців у Німеччині що раз то тяжчі. Наші люди бідують, не маючи можливості як чужинці працювати на прожиток. Родини постійно емігрують, а наші жінки з дітьми сидять і досі ніодної ніхто не забрав і не дав помічної руки.

Дорогі Пані, мусимо радити собі самі! В найближчому часі я їду по таборах, щоб сказати нашим людям про умовини життя і праці в Америці й Канаді. При цій нагоді всі жіночі організації підготовляють списки вдів з півсиротами. Ми переглянемо ці списки і я познайомлюся з усіми, щоб зорієнтуватись, до якої праці вони надаються і де найкраще їх в Америці чи Канаді примістити. Ми виготовимо ці списки і вишлемо Вам та просимо щоб кожний відділ Союзу У-

країнок в Америці узяв на себе обовязок вистарати аплікації для кількох жінок. Перший узяв на себе такий обовязок 28 Відділ Союзу Українок в Ньюарку. Шановна голова того Відділу пані Настюк і пані Гординська, містоголова СУА які вже чимало примістили скитальців в Ньюарку, будуть ще опікунками і допоможуть примістити кілька жінок.

Коли кожний відділ візьме також на себе такий обовязок то ми великій кількості жінок зможемо у тій справі допомогти. Витрати на приїзд з корабля для тих жінок і дітей буде можна покрити із зібраного фонду "Матері й дитини" У цій акції мусимо поітишити, бо за моїми інформаціями з контингенту 205,000 призначених до Америки вже вичерпано 170,00. Отож ледве 35,000 залишилось які можуть скоро вичерпатись. Тому не зволікаймо, а візьмім це як головне завдання на найближчий час і рятуймо жінок з дітьми.

Ірина Павликовська
Голова О.У.Ж.

"ГОМІН УКРАЇНИ" В НЬЮ ЙОРКУ

Українська молодь метрополітальної округи Нью Йорку вже третій раз (протягом 3 років) славно списалася своїм культурним фестивалем. Дня 29 травня відбувся цей фестиваль в Карнегі Голл в Нью Йорку, для вшанування 300-их роковин візду Богдана Хмельницького до Києва.

Фестиваль складався з кількох частин, а саме з величавої картини — візду гетьмана Хмельницького до Києва, у січні, 1649, та хороших і солових продукцій і танків.

Ці продукції виконала мистецька група української молоді метрополітального Нью Йорку, при співучасті артистичних сил новоприбулих зі скитальщини.

Як солісти виступали відома співачка Марія Полин'як Лисогір, оперовий співак бас Олександр Кульпак, з Шикаго, оперовий співак тенор Йосип Стецура. Диригентом хорів був Степан Марусевич з Нью Йорку, а мистецьким керівником цілої вистави Оля Дмитрів з Джерзи Ситі. Танки приготувив і вивів прегарно Іван Фліс.

Усі продукції були знаменито, дійсно по мистецьки виконані і українські мистецькі сили Нью Йорку й околиці принесли славу собі та українському імені цим фестивалем.

Українська публіка вже пізнала досягнення цієї мистецької групи в Нью Йорку, й сая Карнегі Голл, яка вміщає 3,500 осіб, цим разом не могла вмістити всіх що бажали бути на фестивалі, так що багато з них мусіли відійти домів, не діставивши вже тикетів.

Відновіть передплату!
Subscribe to Our Life

ПРОФ. В. СІЧИНСЬКИЙ В АМЕРИЦІ

Архітект Володимир Січинський мистецтвознавець, догдолітній професор високих шкіл в Європі, автор численних праць з українського мистецтва приїхав до Америки.

В. Січинському належить ряд будов в українському стилі в Європі і поміж ними величава залізобетонна церква в Михайлівцях на Пряшівщині на 2,000 вірних. Виконував також проекти українських церков для Білгороду, в Сербії, у Бразилії і Канаді. Здобув кілька премій на архітектурних конкурсах, в минулому році також в Канаді.

В. Січинський відомий також як графік і виконавець проектів житкових виробів (меблі, устаткування храмів, іконостасів та інших дерев'яних виробів). По приїзді до Америки архітект Володимир Січинський оселився в Елізабеті.

75-ЛІТТЯ ВИННИПЕГУ

Місто Винніпег, Манитоба, обходило величаво 9 червня 75-ті роковини свого існування.

Преса відзначає що на цім святі українці найкраще списалися своїми культурними імпрезами.

ВИСТАВА ДРАМИ "ДОМАХА"

Драматичний кружок Самопомочі (філадельфійської) ставив драму відомої української письменниці Людмили Коваленко Івченко п. з. "Домаха" у Філадельфії й Нью Йорку.

Вистава драми мала великий мистецький і матеріальний успіх.

Драма зображує пережиття української родини, а загально й села та народу під большевицьким ярмом в совітській Україні. Це була небувала новина на українській сцені, яка зробила велике враження на численну публіку.

Лист від п. І. Павликовської

Мінхен, 28 травня, 1949

До Редакції Нашого Життя,
Філадельфія

Після мого 6-місячного по-
буту в Америці й Канаді я ви-
їхала 4 травня з Нью Йорку.
Важко було мені лишати Аме-
рику і в думках я згадувала у-
сі хвилини перебути серед Вас.
Починаючи від першої серде-
чної зустрічі, після мого при-
буття, аж по останній день
мого виїзду, мене стрічала
серед Вас тільки щира ввічли-
вість і традиційна українська
гостинність. Я лишаюсь Вашим
довжником, бо не буду всилі
подякувати Вам за все те, що
Ви для нас скиталок, для на-
шої організації і для мене о-
собисто зробили.

Щиро дякую Головні Управ-
лі Союзу Українок Америки на

руки її Гслови п. Олені Лото-
цької, за всі старання і труди
для уможливлення мені побу-
ту на Конгресі і для переведен-
ня акції рятунку матері з дить-
ми.

Всім Управам поодиноких
Відділів Союзу Українок Аме-
рики, які улаштували віча,
всім Громадським Установам,
які спішили з поміччю у цій
справі, — моя щира подяка.

Особливо Відділам у Філа-
делфії, Нью Йорку, Брукліні,
Ньюарку, Елизабет, Пітсбург,
Дітройт, Гемтремк, Клівленд,
Бостон.

Усім Редакціям: "Свободи",
"Америци", "Народної Волі",
"Народного Слова", за піддер-
жку, а Редакції "Нашого Жит-
тя" за спеціальне щире підпер-
тя.

Лишила я Америку в тій на-

ФИЛАДЕЛФИЯ, ПА.

Товариське свячене

Старанням товариства Доч-
ки України, 42 відділ США,
відбулося спільне свячене 22
травня в парохіяльній салі, за-
раз по Службі Божій.

Наші членки працюють як
одна в згоді і любові. Вже
день перед нашим традиційним
обідом членки напекли пасок і
придбали інших "снів"

Предсідателька п. П. Пана-
маренко запросила отців, щоб
посвятили. Отець Середович і
отець Данильчук посвятили, а
потім предсідателька попро-
сила гостей щоб засіли до сто-
лів.

По перекусці пані Панама-
ренко попросила о. Середови-
ча до слова. Отець представив
яку велику роллю жінка віді-
грає у родині і сказав що ук-
раїнки вже розуміють що в єд-
ності і в любові є сила а при-
тім зложив щирі побажання.
Предсідателька подякувала за
признання для 42 від. США. По-
тім вибрали паню Романюк
щоб дальше перепроварила
свято.

До слова попросила о. Да-
нильчука, який зложив грату-
ляції товариству і закли-
кав родичів, щоб заохочували
молоть до спільної праці. Мо-
лоть, казав, повинна ступати у
сліди родичів. Пані Романюк
подякувала і дальше по черзі
покликала членок до слова.
Пані М. Демяник зложила щи-
рі побажання для відділу і
всім союзникам дякувала за
поміч щодо свяченого, а при-
тім привітала всіх присутніх і
побажала щоб Всевишній по-
благословив весь український
народ, щоб якнайскоріше сво-
бідно на вільній своїй землі
відсвяткувати спільне свячене.

До слова попросили голову
США, п. Олену Лотоцьку якої
промова усіх зворушила, бо
вона нам представила яку си-
лу і терпелівість має українсь-
ка жінка що потрапила скли-
кати в 1948 році С.К.У.Жіноц-
тва і заснувати федерацію, а
притім заохочувала, щоб жін

ки які не належать до США ста-
вали в його ряди а також щоб
ми всі помагали нашим ски-
тальцям.

Куратор П. Волчанський ска-
зав що нічо не може так зіб-
рати до спільної праці як ор-
ганізація і бажав дальших ус-
пехів. Дальше пані Головата,
заступниця голови в Окружній
Раді, згадала про переживання
нашого народу у давніх часах,
як діти очікували свяченого,
бо коли прийшли під церкву
то співали "іде, іде Зельман,
іде його родина", бо він одчи-
няв церкву за Польщі, а нині
наш народ скитається по чу-
жих краях через большевиків
які не дають свобідно жити ук-
раїнцям на своїй рідній землі.
П. Головата заохочувала щоб
всі українки ставали членками
Союзу України. Пані Фостик
говорила про школу, бо у сві-
ті без освіти людина не має
вартості. П. Шефт зложила
щирі побажання для США а
пані Григорець заохочувала
до єдності, бо в єдності сила.
Голова США п. Лотоцька ска-
зала що в короткім часі до нас
приїде сестра Лесі Українки,
якої твори США скоро видасть
в перекладі англійською мо-
вою.

Пані Журибіда і Дурановсь-
ка склали щирі побажання для
42 відділу. Пан Ярош заявила
від 20 відділу щирий привіт
для скитальців і заохочувала
щоб вступали в ряди США. П.
Миць передала бажання для
42-го відділу, а п. Волчанська
від сестрицтва св. Юра щирі
побажання і щоб ми старались
помогти скитальцям.

Промовляв п. Гречка зо ски-
тальщини, який заохочував до
спільної праці, і щоб старатись
як найбільше спроваджати
скитальців до Америки.

Пані Вовчак, урядничка 11
відділу Провидіння закликала
до спільної праці.

Пані Пашук сказала про за-
слуги товариства Дочки Укра-
їни, а п. Задорожна висказала
признання для відділу що ста-
рається допомогти братам і сес-
трам за морем.

П. Романюк подякувала всім

дії, що ми там маємо близьке
нам серце українське, яке від-
гукується на всі важкі хвили-
ни своїх рідних.

У мене глибоке переконан-
ня, що Америка й Канада це
найкращі країни для нашого
теперішнього поселення, в я-
ких ми після довгої мандрівки
знаходимо найкращі можливо-
сті для нашого нового посе-
лення.

Заховуючи вдячність і ми-
лий спомин про всіх хто сер-
дечно мене прийняв—я щиро
здоровлю і прощаю

Ірина Павликовська

Голова Обеднання Україн-
ських Жінок на еміграції.

ПОБАЖАННЯ

Обеднання Українських Жінок
на еміграції

Мінхен, Дахаверштрассе 9/II

Мінхен, 24 травня, 1949
До Редакції "Наше Життя"
Філадельфія

Просимо помістити у Вашім
часописі:

Обеднання Українських Жі-
нок на еміграції вітає з Днем
Іменин наші Дорогі Провідни-
ці українського жіноцтва пані:

Олену Кислевську, Голову
СФУЖО, Оттава, Канада,
Олену Лотоцьку, Містоголо-
ву СФУЖО і Голову Союзу
Українок Америки, Філадел-
фія,

Олену Гординську, Містого-
лову Союзу Українок Аме-
рики, Ньюарк,

Олену Мураль, Містоголову
Союзу Українок Америки,
Клівленд,

Олену Чехівську, Містоголо-
ву ОУЖ, Авсбург, Німеччи-
на,

Олену Штогрин, Членку Уп-
рави Союзу Українок Аме-
рики, Філадельфія.

Бажаємо їм кріпкого здоро-
в'я й успіхів у їхній відпові-
дальній праці.

Головна Управа ОУЖ

Ірина Павликовська, голова;
Марія Бачинська Донцова, за
секретаря.

промовцям за щирі слова і пе-
редала до закінчення свята
предсідательці п. Панамарен-
ко, яка подякувала присутнім
і бажала щоб Господь дав до-
чекати на другий рік відсвят-
кувати спільне свячене. Отець
Середович сказав що він ра-
дий що США так гарно заховує
свій обряд. Закінчено піснею
"Христос Воскрес"

М. Демяник,
секретарка.

БРОНКС, Н. Й.

З діяльності 8 від. США

Дня 14 травня відслужено
Службу Божу за здоров'я ма-
терей у церкві св. Марії у
Бронксі. Потім зішлись член-
ки 8 від. США до церковної са-
лі на перекуску, на яку запро-
шено о. Дидика і п. Івана Ко-
зака як диригента. Після моли-
тви приступлено до сніданку.

Предсідниця Єва Корпало
представила членкам дорогих
гостей що були з нами, а то
п. Марія Ясінська, предсідниця
відділу США з Детройту, Ми-
шиген, і п. Я. Кравчук секре-
тарка 1 від. США в Нью Йорку,

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

У Філадельфії померла Со-
фія Онишканич, членка 46
відділу США імені Ольги Баса-
рабової, проживши 46 років.

Вона приїхала до Америки
із села Щавна, повіт Сянік, в
Галичині в 1928 році. Спершу
жила у Мейсвилл, а потім у
Філадельфії.

Зоставила у смутку чоловіка
ля при греко-католицькій цер-
кві Онашканича, дяковчте-
к св. Іоанна при 24-ій і Па-
плер вулицях, а також три до-
чки Марію Галайду, Анну Кар-
бовську і Олену.

Покійна Софія була щира у-
країнська патріотка.
В. Й П!

ПОДЯКА

В днях 4 і 5 травня, по по-
вороті з Америки, відвідала
наш табір Голова ОУЖ на емі-
грації, п. Ірина Павликовська.
З її звіту ми довідалися, як
США в Америці прихильно її
вітав і спішив на кожному кро-
ці з допомогою й порадою, як
помагав і помагає матеріально
нам, скитальцям. Тому повні
вдячності за всі Ваші добро-
дійства, в часі побуту Голови
нашої Централі, а також за
поміч у самій акції, складаємо
цією дорогою щиросердечну
подяку.

Делегатура ОУЖ в Цуффен-
гавзені.

Ірена Олійник, голова; **З. Ко-
лодій**, секретарка.

Штуттгарт Цуффенгавзен,
12 червня, 1949.

РОЗШУКИ

Едвард Лабно, народжений
15 червня, 1907, у Філадельфії
або в околиці, тепер є на Ел-
ліс Айленд, і розшукує своя-
ків або приятелів свого бать-
ка Івана Лабно і матері Марії.
Батьки виїхали з Америки до
Польщі в 1910. Він твердить
що був хрещений в українській
церкві у Філадельфії. Інформа-
ції подати до:

International Institute, 645 N.
15th St., Philadelphia, Pa.

що прибули до нашої членки
п. А. Ковалишин у Бронксі. По-
прошено п. Ясінську до слова,
яка підкреслила значення ма-
тері, а зокрема матері україн-
ки. П. Ясінська подякувала
що так щиро її привітали у
Бронксі і побажала нашому
товариству гарного розвитку.

П. Я. Кравчук подякувала
всім присутнім що разом з ни-
ми святкували День Матері. П.
І. Козак також подякував що
ми жінки так вміємо обходити
день матері. Отець Дидик по-
дякував що його привітали і
що разом з нами обходить цей
гарний день.

Потім була збірка на цер-
ковну програму що принесла
25 дол.

Опісля приступлено до міся-
чних зборів. Предсідниця Єва
Корпало відкрила збори. Ріше-
но задля літньої спеки склика-
ти наступні збори у вересні.
Тоді буде теж у нас баль, під-
час якого будуть висвітлені
колірові знімки з другої вій-
ни.

Єва Хомів,
секретарка.

Чи ви відновили передплату?

Вісти з Австралії

Подаємо виїмки з цікавого листа пані Лідії М. яка близько вже рік живе з чоловіком інженером в Австралії.

Як бачу, Ви цікавитеся життям в Австралії. Так кожний із далеких країн думає, що Австралія це екзотичний край повен таємниць. Тимчасом ця країна мало чим відрізняється від всіх інших, хіба деякими відхиленнями фавни та флори. Загадка вона хіба тим, що так віддалена від других. Навіть підсоння її про яке ми мали страшне поняття, зовсім страшне не є. Ми наприклад є в найтеплішій пункті NSW, але аж загаряче тут не є. Клімат відповідає приблизно кліматові полудневої Італії (маємо тут багато колоністів італійців, які навіть більш задоволені тутешнім кліматом як своїм). Само собою, тут ніколи не бачать снігу хіба що на високих горах. Найвища гора висотою нашої Черногори, називається Костешко. У нас тепер (лист з 10 березня) кінчиться літо, буде дуже гарне, шкода тільки що ми зайняті цілими днями й

могли його використати як слід. У квітні зачнеється осінь, яка як кажуть, має бути сонячна й тепла. Тепер маємо якраз сезон овочів яких тут дуже багато й різного роду: яблука, грушкі, сливи, морель, винограду, помаранч, цитрин.

Здивує Вас може що ми знаходимося в пункті найгустіше заселенім тубільцями в NSW. Я, як піклунка маю нагоду бачити їх щодня як пацієнтів. Вони собі люди нічого, не такі страшні як їх описувать в Європі. Навряд, на загал вони по більшій частині дуже добродушні, письменні та говорять добре англійською мовою. Рідної мови не вживають у письмі. Тільки зовнішній вигляд у них відмінний: темної шкіри, черти лица примітивніші як у других. Я дуже люблю коли маємо у шпиталі дітей тубільців. Вони дуже симпатичні, виглядають як чокляда, а немовлятка червоненькі.

“Австралійці—європейці, назагал погорджують ними і положення тубільців не завидне. Практично, вони не мають тут ніяких прав, (щось

подібного як в Європі жида за часів Гітлера, навіть мешкають в “геттах”). Поїздом не мають права їхати без спеціального дозволу, не мають вступу до каварень та ресторанів, не мають права земновласності і т. д.

“Щодо організації українського життя в Австралії, то на загальних зборах у Сідні 21 лютого вибрано тимчасову “колегію” із 7 членів. Склад її є: п.п. Володимир Шумський, гол. Олександр Сіверський; Степан Семків, Іван Денис, Іван Хоптій, Євген Пеленський та Володимир Савчик. Пеленський перебрав на себе обов'язок виготовлення статуту. Мотором тутешнього українського життя є др. Барчинський.

“Одночасно висилаю два перші числа часопису для бувших ДП в англійській мові” (Вони ще не дійшли до Канади).

З листа пані Лідії М. подала О. Кисілевська, Оттава, Канада.

ЖІНКА ДЕРЖАВНИМ СКАРБНИКОМ ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВ

Повідомляють з Вашингтону, що президент Труман запропонує щоб паню Джорджію Ніз Кларк сенат затвердив державним скарбником Злучених Держав. Не треба мішати цієї посади з посадою міністра фінансів. Державний скарбник це адміністративна посада, його підпис являється на кожному доларові який Дядько Сем випускає в оборот. Коли її номінація буде затверджена, то вона буде першою жінкою в історії Злучених Держав, якої урядовий підпис буде фігурувати на всіх паперових доларях.

Пані Кларк походить з малої місцевості Річленд, у стейті Кензас, де була фермеркою, власницею крамниці, директором банку, а навіть акторкою і власницею збіжжєвого зсипу.

Цікаве, що друга жінка, пані Неллі Тейлор Росс, яка свого часу була губернатором стейту Вайомінг, є тепер директором американської митниці.

Пані Кларк має 49 літ.

ЧИ ЗНАЄТЕ ШО

Перша пошта на світі була заведена в 6-ім—5-ім вв. перед Р. Хр. в Персії.

З поміж сотні пірамід, які були гробівцями фараонів IV династії, найстаршою і найбільшою є піраміда Хеопса, збудована в 2344 р. перед Р. Хр., коло міста Мемфіс, яке зникло без сліду.

Перший правний кодекс, видав давньонський король Гамірабі, котрий жив у 2240-2185 перед Р. Хр.

Парова машина на кораблі була перший раз примінена в 1807 р. через Фултона в Америці.

Знаний усім образ “Тайна Вечера” був намалюваний великим флорентійським малярем Леонардо Да Вінчі в 1495-1510

Савеля Стечишин

Користайте з городовини та овочів

Прийшло літо, а з ним буйні городи, смачні сочисті літні ягоди. Не бракує цієї городовини та ягід по міських ринках. Такою щедрою рукою одарувала природа літо своїми скарбами. Треба з цього скарбу користати, бо літо швидко премине.

Городовина та овочі це цінний скарб, то ціла тайна здоров'я і довгого життя. Та шкода тільки, що люди ще досі не навчилися цінити цих плодів землі, як важних оздоровлюючих чинників. Нераз шукається здоров'я в аптеці, в лікарні, тоді коли городина старіється на городі. Нераз господарі журяться тим вічним питанням, що сьогодні варити, а не подумують, що якраз городовина та овочі дають повну розв'язку цим питанням. Здоров'я можна поліпшити городиною та овочами, а ще й притім зменшити видатки на харчі.

Зеленолиста городовина має велику вартість у відживі. Крім збагачується в кількості заліза через городову зелень, чого ціле тіло оживає і рум'яниться лице, відпорність до інфекцій збільшується, зір поправляється, волосся набирає здорового блиску, зморшки на лиці вигладжуються. Зеленолиста городовина багата на вітаміни, такі субстанції які є кінцевими для життя. Тих вітамінів є кілька, та визначне місце займає вітамін А який твориться в зелені при співдіянні сонця. Чим зеленіша городовина, тим багатша на вітамін А. Цей вітамін також знаходиться в жовтій городовині подостатком. Довільне споживання вітаміну А у свіжій городовині та овочах дає кращу запоруку здоров'я.

Довільна кількість вітаміну А із зеленої городовини поправляє ріст у дітей і впливає на їхній загальний розвій. Добре відживлювані діти розвиваються краще умово і в навчці поступають з більшим успіхом.

Другим важним вітаміном в городовині та овочах це вітамін Ц, або так звана аскорбова кислота. У відживі людини цей вітамін грає важну роль. Тіло людини складається з малесеньких комірок на подібну цеголу в комині. Вітамін Ц творить дрітку масу що цементує їх всіх разом та зможливує нормальну працю у тих клітинах в цілому тілі. Та

Гейзери, це є джерела з яких-вирискує гаряча вода. Находяться в Ісландії, Північній Америці та Новій Зеландії.

Основником “Школи циніків” був Антістен (444-365 до Христа), якого наука твердить що не треба ні про що дбати, а бути до всього байдужим. Чим менше людина потребує, то є досконаліша а нічого не потребують боги. Найбільшим циніком був Діоген із Сінопи (404-323 до Різд. Хр.) який жив у бочці та мав найменше потреб.

В. Сачковська.

крім того вітамін Ц має ще інші чинності, важні для здоров'я. Недостача вітаміну Ц відбивається на здоров'ю. Загально в тілі витворюється недостатність і часто постають по тілі синяки після легкого ударення або навіть потиснення. Часом бувають болі в сугавах подібні до ревматизму. Зуби скоріше псується з браку цього вітаміну.

Вітамін Ц малостійний і химерний своєю вдачею. На нього шкідливо впливають такі чинники як довге лежання, надбиття або здушення, варення, повітря і вода. Тільки свіжа сира городовина й овочі дають його подостатком.

Різні дрібні свіжі ягоди, як смородини, червоні і чорні порічки, калина і малини мають пребагатий склад вітаміну Ц. Ці овочі навіть перевищують помаранчі кількістю того вітаміну. Досліди вказують що консерви тих овочів також досить добре зберігають його на протязі зими. Природна кислота овочів впливає на устійнення вітаміну Ц. Для того овочі треба щоденно споживати.

Крім вітамінів в городовині та в овочах є пребагатий склад різних мінералів які виконують різні важливі чинності, як творення нових клітин, задержання рівноваги в рідинах тіла, регулювання биття серця.

Усі відживні складники зживаються тілом щоденно, тому потрібно щоденно їх відновляти. Довільне споживання свіжої городовини і свіжих сезонних ягід та інших овочів дає добрий запас важливих відживних складників. Хто навчився полягати на плоди землі у їжі, той певне задержить добре здоров'я і продовжить своє життя.

ІРО ЖАДАЄ ВАЖНИХ ЗМІН В ПЕРЕСЕЛЕННІ

Міжнародна Організація для Збігців (ІРО) у звіті стверджує, що без радикальних змін в дотеперішній переселенчій акції не пощастить розв'язати проблеми європейських скитальців в передбаченому часі.

У звіті передбачається, що після закінчення діяльності ІРО у червні, 1950, все ще залишиться 170,000 втікачів що потребуватимуть допомоги ІРО, а 130,000 інших потребуватимуть охорони цієї організації. ІРО дофучає ряд змін для успішнішого переведення переселення, а таж припинення діяльності ІРО в означеному часі.

МИХАЙЛО Ф. НАСЕВИЧ

Перший Український
ПОГРЕБНИК

на Філадельфію й околицю
MICHAEL F NASEVICH
N.E. Cor. Franklin & Brown

PHILADELPHIA, PA.
Tel. MARKET 1320

Обслуга в день і ночі

Phone: POPlar 5190

EMIL KULCHUSKY

NOTARY PUBLIC

REAL ESTATE INSURANCE

2231 Fairmount Ave.

PHILADELPHIA 30, PA.

С Ф У Ж О

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

Наші сьогоднішні обов'язки і завдання

Не від сьогодні знаємо, що кожна більшу працю, кожне важливіше завдання годі добре виконати одинцем. І тому вже сам самобережний інстинкт каже людям лучитися, узгоджувати свою працю щоб її скоріше й краще виконати. Найбільше потребу такої спільної організованої праці відчуває жіноцтво, яке має найважчі обов'язки перед своїм народом і своєю прибраною батьківщиною, своєю родиною, своїми дітьми. Завдяки тому інстинктовому відчуттю потреби гуртової, спільної праці, постають, де тільки знайдеться більше скупчення нової чи старої еміграції у чужих країнах, жіночі гурти, товариства, організації. А там де знайдеться більше таких гуртків що мають однакові потреби, завдання й цілі, повинні всі ці осередки порозумітись і вибрати делегаток на з'їзд та по відповідному обговоренні справи, вибрати собі спільний провід, щоб створити свою центральну, головну управу. І власне про обов'язки таких організаційних центральних управ що діють на підставі статуту даної організації, хочемо тут сказати слово щодо їхніх завдань та обов'язків, бо від доброго проводу централі багато залежить розвитку і успішності праці усіх її відділів. Розуміється, кожна така організаційна клітина, значить відділ, кружок, делегатура чи як воно в кого зветься, має свої місцеві потреби й завдання, але є також справи загального характеру і власне в таких потрібна поміч та вказівки центральної управи.

Завдання центрального проводу

Щоб централі організації могла як слід сповнити свої завдання, мусить бути в постійному, тісному зв'язку з усіма своїми низовими клітинами. Мусить знати, в яких умовах котра з них працює, які її особливі потреби й обов'язки. Тоді може найкраще прийти їй з поміччю і порадою. Щоб можна було це краще виконати, централі повинна діставати щомісячні звіти про працю своїх відділів, а також для затіснення зв'язків як з проводом відділу так і з усіма його членами, організаційна референтка централі повинна час до часу відвідувати їх, перевірювати працю, почути побажання проводу як і членів відділу. Для утримання постійних зв'язків, посилення й порозуміння у праці служать висилані з централі обіжники, пригадки, різні матеріали, а також по змозі видавання власного жіночого часопису або, що вже багато менше сповняє свої завдання, редагування "жіночої сторінки" в якомусь поважному українському журна-

лі. Цей спосіб є найлегший і найдешевший, але він настільки не відповідає своїй цілі що в одній сторінці не багато можна вмістити, а крім цього ми хочемо чи не хочемо, мусимо солідаризуватись і відповідати за напрямок того часопису, а то й за поповненні нам помилки чи напрямні статтями з якими може не годимося. Це трудн у тих часах, коли про незгодність і солідарність у важливих справах в нашому громадянстві на жаль так важко. Тусаму а то ще й більшу негодність маємо й тоді коли яка жіноча організація не повстає на цілковито самостійних основах, а в'яже свою працю з іншими загальними організаціями як їх "секції" чи "жіночі відділи". Повна самостійність і незалежність жіночої організації дає їй найкраще і найкорисніше для національної й громадської справи поле й можливість праці.

Кожна централі раз в рік чи що два роки, як цього вимагає статут організації (наскільки не вийде якась нагла потреба), скликає загальні збори делегаток усіх своїх відділів, здає їм звіт за своєї праці, вислухає їх завваги і побажання а вкінці, коли на внесок провірної комісії отримує признання совісного сповнення своїх обов'язків, здає свій уряд в руки президії зборів. Обов'язком делегаток вибрати дальший провід своєї центральної управи. До загальних зборів належить теж обговорення дальшого плану праці й вирішення важних, засадничих справ, ухвалення бюджету і програми праці.

Тут треба відмітити, що централі мусить бути з кожного погляду зразком для своїх відділів. У централі мусить бути зразкова обов'язковість, точність, солідарність, совісність у повнюванні взятих на себе обов'язків.

Спеціальні завдання центральної управи українських жіночих організацій у цей важний час

Центральні проводи повинні стежити за цим і спеціально доручати своїм відділам, щоб старалися згуртувати у своїй організації все українське жіноцтво місцеве як і околиці, і то так з давно осілих у тих землях як і з нової еміграції, на скільки вона де є. Новопривбулих треба впровадити в українські середовища, зв'язати їх з українською церквою, з допомогоюми, загально культурними й освітніми чи фаховими організаціями. Треба допомогти новопривбулим своєю інформацією, порадою до кого у своїх потребах мають звернутися. Треба звернути особливу увагу на молодь, дати їй пораду й опіку, не дати зійти на манівці, попасти під шкідливі впливи. Централі жі-

Савеля Стечишин

Психіка українського народу і жінки

Кожний народ представляє собою суму різних рис характеру, вдачі; душі моральних цінностей і загального світогляду. Століттями ці риси формувались заки витиснули свій знак на народі, по чім його пізнається та відрізняється від інших народів.

Український народ знаний за своїх особливих прикмет. На зовні ці прикмети проявляються глибоким замилюванням до краси, що знайшло свій вислів у багатій спадщині народного мистецтва витвореного століттями простолюддям. Українська пісня, ноша, танці, знаменника, вишивки, тканини, будівництво, усе це витвір народу, що знаменує його чітко відрізняє від інших народів і вказує на глибоке розуміння краси. А дальше й таке звичайне як чистота помешкань, прикраса домів внутрі і наз-

верх, лад і порядок, сердечність і гостинність характеризують українське життя. Та зокрема основний елемент душі українського народу, його думки його погляди, його мораль найкраще заховалися в народних піснях, а також у звичаях та обрядах. Це духовна істота народу. Ця творчість виникла й уформилась на тлі життєвих переживань народу і всякла в його психіку.

Не може бути двох думок про те, що українська жінка мусіла мати великий вплив на творення зовнішніх рис народу та його глибокої духовності. На це складаються такі причини, як давній устрій соціального життя на Україні, природне призначення як консерваторки збереження свого роду й цивілізації, а зокрема

(Продовження на б. сторони)

ночих організацій як в Європі так і за океаном повинні наважати зв'язки з централею Об'єднання Українських Жінок на еміграції що має свій осідок в Німеччині, у столиці Баварії місті Мінхені (Дахаверштрассе 9/II) і подати їй адреси жіночих організацій до яких по приїзді в нову країну, нові емігрантки повинні у власному інтересі звернутися. Знову ці емігрантки повинні мати членські вказки чи відзнаки, тих українських жіночих організацій яких членками вони були. Тоді така нова емігрантка з під опіки одної організації увійде у другу. Обов'язком не тільки центральної управи, але також всіх організаційних відділів є передплачувати й поширювати самостійні жіночі журнали: орган Союзу Українок Америки і СФУЖО "Наше Життя" у Філадельфії, та "Громадянку" що її видає ОУЖ в Європі в Мінхені. В обох цих журналах, знаходиться багато цікавих статей і порад.

Під цю пору жіночі організації вільних країн що приймають нову еміграцію, мають велике і дуже важке завдання: допомогти самотнім матерям з дітьми та старшим заслуженим громадянкам переселитись зо скитальщини у нові країни. У цих справах дає інформації СФУЖО.

Центральні проводи повинні звертати велику увагу на те, щоб членки їх організаційних клітин, були не тільки добрими і лояльними громадянками країни в якій для призначила їм жити, але одночасно не затрачували зв'язків і пошани до тієї батьківщини, з якої вийшли як не вони самі то їхні батьки. Найбільшу увагу слід звернути на молоде покоління щоб воно виростало в пошані до українських традицій, було релігійне і вірне своїй церкві, щоб знало й послугувалось між собою також українською мовою, читало українські кни-

жки і журнали й само брало активну участь у творенні української науки й культури, як теж у всьому українському житті, в наших змаганнях здобути волю й самостійність України. Щоб було горде на своє походження і культуру. Історію Канади, Америки чи інших країн, де йому приходить жити, молодь вчиться у школі, але знання історії народу батьків треба вивчити самоосвітньою дорогою.

Треба доручити щоб при кожній організаційній клітині творились українські бібліотеки з добрим вартісних книжок різного змісту. Якраз тепер почала виходити у Вінніпегу в Канаді місячними зшитками Велика Історія України, видання Івана Тиктора. Вона повинна знаходитися в кожному українському домі.

Треба доручити щоб наше організоване жіноцтво наважувало зв'язки з краєвими жіночими чужинецькими організаціями, наскільки їхні напрямки не є суперечні нашим національним інтересам. Цим способом включимося в життя країни в якій живемо, матимемо змогу користати з їх досвіду і надбань, зможемо ширити відомості про Україну та український народ, а також через зв'язки з другими зможемо єднати для нас їхні впливи й симпатію.

Центральні проводи повинні тримати тісний зв'язок з проводом Світової Федерації Українських Жіночих Організацій до якої є їх обов'язком належати. Там організоване жіноцтво повинно шукати поради у всіх важних справах, жадати помічі і вказівок в організаційній і громадській праці. Обов'язком сфедерованих жіночих організацій є своїми вкладками дати змогу СФУЖО повести як слід свою велику, відповідальну працю.

Олена Кисілевська.

Психіка українського народу і жінка

(Продовження зі Сторони 5-ої)

ніжна, чутлива натура жінки підсичена красою природи рідної землі.

В давніх часах між українцями існував матриархат, тобто такий соціальний устрій, в якому виключне право володіти родиною належало до жінок матері. Такий соціальний устрій знаний в історії різних народів. Докази існування матриархату між давніми українськими предками ще досі збереглися живими в українським фольклорі, в різних ритуалах та обрядових піснях, а найкраще у весільних обрядах та піснях. Мати грала важну роль, а чоловік ніякої. Це мусило мати свій вплив на психіку народу і виточувало напрям його дальшого розвою. Керуюча ролля жінки матері в родині у далекий давнині і її цілковита незалежність від чоловіка витворила самостійну, свободолобну вдачу жінки, якій не має ніхто приказувати. А що життя в той час було хліборобське, сімейне, то ролля жінки ґрунтувалась на любові та привязанні до своїх дітей й свого дому. Фізична сила чоловіка для такого життя не була найважливіша. Крім того в давнині чоловіки вважали жінку якоюсь таємною істотою з огляду на її біологічні функції породів і місячних змін. Усе це було їм незрозуміле, загадкове, що викликало з одного боку подив, а з тим і страх та обожання жінки, як істоти з таємними силами. Це ставило жінку на вище становище, щось наче божеської істоти, що приводить нове життя на світ. Навіть саме слово „жінка” в'яжеться з словом „життя” або слово „діва” має своє походження з латинського слова „діва”, що означає щось божеське. Слово „Діва” було знане іншим давнім народам. З того можна догадуватися, що в давній релігії наших предків жінка виконувала роллю жрекині. З тих різних причин авторитет жінки в давнині цілком зрозумілий.

Пізніше, коли прийшов патриархат з левецьким життям, в додатку до хліборобського що вимагав фізичної сили чоловіка, то той перехід не прийшов із строгим абсолютизмом володаря чоловіка, якого наказ був законом, але радше як рівного спільника інтересів родини. Матриархат лишив свої сліди і та переміна вийшла лагідною. Через те українська жінка задержала своє самостійне становище в родині і в суспільстві. На зливі тих двох суспільних ладів творились форми життя і риси характеру народу. З того між українцями закріпився звичай дружитись по волі обох сторін. В сімейнім житті існувала гармонія, взаємна пошана і любов. А з цим проникала вища мораль і культура розвивалася природним шляхом. В народів, де матриархату не було, а тільки патриархат, сімейне життя і становище жінки цілком відмінне. Там жінка була невольницею, якій треба було

здобувати собі права людини. Давня спадщина матриархату цілком певно стала активним чинником у творенні вищої культури українського народу вже в ранній добі його життя. Українська жінка ще зазнавши репресій суспільних законів і в родиннім співжитті розвивала себе свobodно, вироблялась на сильну індивідуальність, що допомогло їй висловитися у пребагатих галузях народної творчості. Її дім то був її найближчий світ і в ній вона, як рівна з чоловіком, творила та зберігала духовості життя.

В українській культурі найкращим висловом жіночої душі це численні народні пісні виключно жіночі характером, або тісно звязані з фазами життя жінки. Зміст цих пісень повний любові, доброти, засад правди, погорд зла, ніжності і глибокої моралі. Ледве чи який інший народ має стільки пісень. А вже поза загальні пісні виключне місце займають обрядові пісні, як гагілки, весільні пісні свашок, молоді, дружок, мами, тещі і коровайниць. Жінки ті пісні створили, в них вони грають роллю наче жрекині. Може й найкраща опера не дорівнювала б цим ритуальним пісням українських обрядів.

Причина багатства жіночих пісень цілком певно лежить у тій великій свободі української селянки, а також в сімейній згоді й гарнім відношенні чоловіка до жінки. Під тим впливом українська жінка виробила сильнішу індивідуальність ніж жінки інших народів. Це своєю дорогою впливало на ціле суспільство і підносило його культурний рівень. Історики культури різних народів виразно твердять, що мірилом висоти культури народу є його жінки, тобто їх розвій, їх становище в родині і в суспільстві та їхня загальна висота індивідуальності, бо жінка і дім це в мініятурі суспільство.

Жінка духово й фізично відмінна істота від чоловіка. Її духовий устрій тісно сполучений з її органічним устроєм. Її ролля, як консерваторки людського роду, надає їй відмінної психіки потрібної для того призначення. Цей духовий стан її самій незрозумілий. Навіть період вагітності витворює в ній перемену й настрої стійкості, зрівноваження та закріплення до місця свого життя. В неї виробляється більша інтуїтивність, чулість і лагідність, мабуть тому що ці прикмети йдуть в парі з її підсвідомим бажанням закріпитися для збереження свого роду. Цей духовий устрій є мало зрозумілий, однак своїми впливами далекосяглий, бо на ній виростає привязання до свого дому, своєї землі, свого краю й до всіх форм свого життя. Підсвідомі прямивання матері закріпити свій рід, витворити лагідне, тепле середовище на його плекання, обороняти свій тихий рай, окрасити його назовні і духово переходить від до-

му до суспільства. Оце є основа патріотизму, який мати цілком незрозуміло творить і передає своему народові. Устрій дому стає устроєм народу. Це є найвища духовість народу, що переходить від матері жінки й керує суспільним життям народу. Для українки її земля, її край це її власність і ті почування вона передає на народ. Тому нема нічого дивного, що українська культура так лишно розцвілася вже в ранній добі українського життя і так кріпко зарисувала в його натурі жажду самостійності, свободи й посідання свого краю.

Один багатий прояв культури українського народу це його мистецтво витворене простолюдям. А що мистецтво виростає на замилюванні до краси, то й тут прикмети жіночої чулої, поетич. душі мусили впливати своїми дорогами на його розвій. Деякі ділянки українського мистецтва, як народна ноша, народні вишивки, писанки, тканини й хатні прикраси, це прями твори жінки, що сьогодні дивують навіть великих мистців. Українка жила серед природи, любила свій край і переносила красу свого поля, левад, степів, гір, лугів на своє найближче оточення—ношу і дім. Це був її найближчий світ, який з внутрішніх потреб душі вимагав найкращої прикраси, найбагатородніших прикмет душі.

Зокрема український народ знаний з чистоти своїх домів гарно вибілених з надвору й середини, прикрашених садами й квітками. Українські страви смачні, делікатні, пребагаті у відмінах. Український дім гостинний і привітний. Ці зовнішні риси українського народу звертали на себе увагу і стали записані різними мандрівниками та подорожними, що бували на Україні. Вистачить перечитати книжку „Чужинці про Україну” написану Володимиром Січинським, щоб побачити, як ота чистота, лад, взірцевість, привітність і гостинність українських домів впадала чужинцям в очі, як загальна характеристика українського народу.

Коли сьогодні пригадуємось над рисами характеру і психіки українського народу, то дивним стає, що ота звичайна українська жінка, звичайна мати родини, звичайна господиня мала такий великий вплив на формування таких величких, цінних і шляхотних властивостей свого народу. Недармо говориться, що народ такий які його жінки.

УКРАЇНЦІ В УРУГВАІ

В столиці Уругваю, Монтевідео, є зорганізована українська громада. Вона має свою церкву, народній дім і товариство Просвіта.

Недавно відбулась там доповідь інж. Федора Лящука про українців на Середньому Сході. Доповідач подав цікаві спостереження і свої переживання в Палестині та описав умовини, серед яких жила українська громада в Єрусалимі. Ця громада залишила по собі слід у формі таблиці з українським текстом „Отчешашу” в церкві Господнього Гробу.

УНРАДА ЗАПРОШУЄ СФУЖО НА СЕСІЮ

СФУЖО одержала таке писмо:

ПРЕЗИДІЯ

Української Національної Ради

13 червня, 1949, на Чужині

П.Т. Провід Світової Федерації Українських Жіночих Організацій Філадельфія
До рук ВШ Пані
Олени Кисілевської

Високоповажана Пані,

З доручення Президії Української Національної Ради маю за шану запросити Вашу Високошановну Організацію в якості Почесного Члена (особи—за Вашим уповноваженням) на звичайну сесію Української Національної Ради, що відбудеться 23, 24 і 25 червня.

Запрошення з порядком на рад до цього долучається.

Прошу прийняти запевнення у правдивій пошані.

Проф. др. Борис Іваницький

Голова Української Національної Ради

* *

СФУЖО припоручило телеграфічно п. Ірині Павликовській заступати жіночу світову організацію на сесії УНРади.

ЮВІЛЕЙНІ ТОРЖЕСТВА У СТЕМФОРДІ

В суботу й неділю, 25 і 26 червня, відбулись у Стемфорді, Коннетикат, величаві торжества якими відзначено 25-ліття єпископства і важкої апостольської праці Ексцеленції Константина Богачевського серед українців у Злучених Державах. Торжества відбулись в городі культурного центру української греко-католицької дієцезії, який постав найбільше старанням і трудами Кир Константина.

Ювілейні торжества зачалися в суботу вечірнею, в якій взяли участь Ювілат, Апостольський Делегат з Вашингтону, Преосвящений Амвроз, священники.

В неділю відбулася процесія, а потім торжественна Архиєрейська Служба Бога.

На торжества приїхали тисячі українців з ближчих і дальших сторін.

УКРАЇНСЬКІ СИРОТИ ПРИЗДЯТЬ ДО КАНАДИ

Старанням Католицької Акції приїхав 17 травня перший транспорт сирит з скитальщицею до Канади, в кількості 30 дітей. Їх приміщено в українським Захисті в Анкестері. Це українські діти яких забрав був колись німецький режим з рідних земель.

Цими дітьми треба негайно заопікуватися. Українські родини повинні взяти цих дітей до себе і подбати про їхнє матеріальне забезпечення та виховання.

В найближчій часі заповіджені дальші транспорти таких дітей. Щоб уможливити їх приміщення в сиротинці, слід людям доброї волі негайно заопікуватись тими що вже приїхали.

HELEN MURAL, Junior Vice-President UNWLA, Contributing Editor, OUR LIFE

DISPLACED PERSONS DISCUSSED DURING AMERICAN FEDERATION OF INTERNATIONAL INSTITUTES CONFERENCE

To fully express the richness of my experience over the weekend of June 10th as the representative of the UNWLA at the Conference of the American Federation of International Institutes held in Cleveland, Ohio I must write in a personal vein in order to bring close to all members of the Jr. League the sentiment deeply felt by myself. Acting as your representative at this Conference, it is my duty to convey to you what you would have experienced had it been possible for you to attend.

Before I tell of the formal opening of the AFII Conference at a dinner held at the Hotel Alberton Friday evening, June 10th, it would be well for us to understand first what the AFII represents. I learned very quickly that the AFII is a national association with branches throughout the United States whose principal purpose is the integration of foreign born peoples with the

American way of life. It is a non-sectarian and non-political social service organization which is financed through the Community Chest. The International Institute has long been known for its aid to immigrants in solving problems of citizenship, housing and schooling. At present the Institutes main issue is the immigration and resettlement of Displaced Persons.

Whether we realize it or not, the Institute plays a vital role in the lives of our foreign born parents and even more so in the lives of you and myself as second generation Ukrainians. For not only does the Institute attempt to solve the myriad problems confronting the immigrant, the Institute has, generally speaking, successfully publicized the case of the "foreigner" before the American public. Even more important, through its efforts to propagate and assimilate the culture of all nationalities,

the Institute has shown the foreigner and his off-spring that his heritage should be placed on display for appreciation, and not hidden in a closet with a feeling of degradation!

However, dinner awaits at the hotel and I must not tarry too long. The dinner is only a half-hour late as compared to several hours, the custom in Ukrainian circles.

Miss Irene Trembly was the lucky girl whose name was drawn to attend the dinner with me as a representative from Br. 60. Together we arrived and were immediately greeted at the door with "there are several people from Philadelphia looking for you." The introduction to Miss Elizabeth Campbell, the Executive Director of the International Institute of Philadelphia and Mr. Max Franzen, Publicity Director for the same Institute, was the beginning of meeting a series of outstanding people. Mrs. Helen Lototsky, our President, works with Miss Campbell and Mr. Franzen at the Institute in Philadelphia, and in her usual fashion made certain that your representative would be enriched and guided by their acquaintance.

Before a gathering of dele-

gates from 26 cities as far West as San Francisco and as far East as Boston, Louis Seltzer, Editor of the Cleveland Press acted as toastmaster. He introduced eloquently the Honorable Ugo Carusi, Chairman of the Displaced Persons Commission, Washington, D. C., who spoke informally and to the point on the National Displaced Persons Program. Although 205,000 D.P.'s are to be admitted into the United States by June 30, 1950, only 36,000 D.P.'s have arrived thus far. Difficulties in setting up this vast program has kept the movement until recently, at a slow pace; however, Mr. Carusi anticipates the movement to increase appreciably in the months ahead. In May, almost 20,000 embarked.

Of utmost interest to me was Mr. Carusi's comment that he has stopped worrying about the D.P. and has started worrying about "ourselves." Whatever problems have been created by the immigration of the D.P. we have created ourselves he asserted. He went on to explain that the first flood of assurances came from relatives and friends of the unfortunate people caught in Europe. This was only a passing

(Continued on page 8)

Culture — not without politics

By JULIA DOBRIANSKY

Address delivered at the Ukrainian Women's World Congress, held in Philadelphia, November 12 and 13, 1948

(Continued)

So long as the Ukrainian people were and are deprived of the opportunity and basic right to determine themselves politically, so long were and are their energies diverted from the expanding fruition of their cultural aspirations. When a Valuyev proclaimed that "there never was, is not, and never will be a Ukrainian language," the brazenness, arrogance, and gross untruth of his proclamation expressed only the fact of Russian political domination over Ukraine. When a Grabski shamelessly declared that "within twenty-five years there will not remain a sign of the Ukrainians—all of them will have been converted into Poles," the vile audacity, chauvinism, and proven fallacy of his declaration were predicated upon Polish political suzerainty over West Ukraine. When Stalin ordered the ousting of Hrushevsky and other notable scholars from the Ukrainian Academy of Sciences in Kiev because of their objective studies on East European history, the sole strength of the order rested on contemporary Russian communist control of Ukraine. In all of these cases, and many, many more, the political is seen to determine, curb, and even stultify the cultural. Yet, despite all these, the battle-field remains and the ceaseless war persists. More, in the very course of this strife to balance the political element with the cultural, Ukrainian culture has preserved itself and, under dire circumstances, has even expanded.

In the face of repression issuing from foreign political domination, the culture of the Ukrainian people has in diverse ways nevertheless continued to develop. Its most striking characteristic, radiant and in full bloom especially during the periods of independence, is its basic Western orientation. As Voltaire, Herder, Dickens and countless others at all familiar with the culture of the Ukrainian people well understood, it has been at one with the ends of Western culture. The sacred dignity of the individual person, the opportunity for responsible individual expression and creativeness, the liberty of critical and constructive criticism, government by popular consent, and the just protection of person and property have not only been advanced and observed as ethical standards in actual practice, but received their sublimest expression in the perpetual works of Ukraine's foremost poets, scholars, artists and writers. Franko, Shevchenko, Lessya Ukrainka and a host of others symbolize these fundamental attributes of Western culture,

and no repressive edicts, decrees or proclamation can erase their indelible marks on world culture. Animating all this is the invincible religious spirit of the Ukrainian people that no amount of atheistic communist propaganda and censure can possibly extinguish.

When one stops to consider the extremities to which Ukraine's traditional enemies pursued their nefarious programs of cultural repression, it is nothing short of miraculous that this persevering people were able to maintain and expand their culture. There is much truth in the saying that under the most doleful conditions, the finest emerges. For, recall, that it was in a Siberian prison that Ukraine's national poet, Shevchenko, produced some of the noblest lines in world literature. Yet, despite the abundant richness of Ukrainian culture glowing in the political darkness overhanging the Ukrainian nation these many centuries, one reflects on how much more could have been produced in an atmosphere of political calm tranquility had the Ukrainian people the effective power of self-determination. Instead, the immeasurable flow of energy and talent necessarily devoted to the age-long righting of that maladjustment of the political and cultural relationship ran at the expense of a direct canalization into the arts, sciences and scholarship. This has been an incalculable loss for Ukraine, for Europe, and in the end, for the world. It provides, however, a stern and unforgettable lesson that for the cultural component to reach its maximum level, the political one must necessarily be righted.

Down through the centuries, the determination of the Ukrainian people to achieve this balance has been irresistible. Today, in these darkest hours of their existence as a nation, with Soviet mass murder, genocide, slavery and maximum repression at their peak, the Ukrainian people remain steadfast in this determination which manifest itself in diverse ways. Each of these ways bears its respective relation to the longed-for achievement of a proper balance between the political and the cultural. The gallant struggle of the Ukrainian Insurgent Army, currently combatting the communist hordes throughout Eastern Europe, is today the foremost way. The 200,000 Ukrainian D.P.'s who refuse to be ensnared unto death by Soviet tentacles and persevere to preserve the books, manuscripts, historic pieces and other valuable contributions of Ukrainian culture constitute a further important manifestation of this entrenched determination. The countless Ukrainians in the Soviet concentration camps, who sternly resisted the barbaric regimentation of political Bolshevism and, should their day of long-awaited freedom arrive, might well unleash unanticipated energies in the final destruction of this world cancer symbolize a still further way. And finally, the millions of Ukrainians and their descendants strewn about the free world also reflect this inextricable determination.

(To be concluded)

DISPLACED PERSONS DISCUSSED

(Continued from Page 7)

phase. Now the great bulk of assurances are based on skill and occupation; identification is unimportant. How good employer-sponsorship lacking personalized interest is, remains to be seen. Mr. Corsi closed his praiseworthy address with these meaningful words: "We, who can, should help humanity who cannot."

The Honorable Edward Corsi, Chairman of the Displaced Persons Commission of New York State, and President of the American Federation of International Institutes then opened his equally informal after-dinner talk by stating very wisely that "behind every man there is a woman." Not an exception to the rule, he then proceeded to follow the outline made by his wife. (Much to her credit and woman-kind generally).

Mr. Corsi announced that he came to this country with his parents as an immigrant in 1907. Stressing that there was no need to worry about the D.P. in the United States, he pointed out how well immigrants of the past have done. He recalled the complete lack of public interest to the immigrant in the past as compared to the numerous government and social agencies doing all in their power to help the D.P. immigrant today.

Following the dinner and speeches, a small group of us carried on in the spirit of the evening an interesting discussion on the points brought out by the speakers and other phases of national problems. Tired but enthusiastic, Irene and I went home with plans already made to attend the next day's sessions and dinner.

The first topic I listened to with keen interest on Saturday morning was "The Challenge to American Social Workers of the Needs Abroad." The speaker was Miss Martha Biehle, Operations Officer of the International Refugee Organization of Washington, D. C. A gracious lady with an appealing voice, Miss Biehle explained that the work and responsibility of the IRO is four-fold. Its first responsibility is the care and maintenance of refugees. Second, repatriation or sending home of refugees who desire to return to their homes. Third, resettlement or finding a place to reestablish those refugees who do not desire to return home. Finally, and probably the most important, giving legal and political protection to these stateless people. The only authority in reality that the IRO has on the last point is to negotiate on the basis of good-will with the nations concerned.

Miss Biehle said that 700,000 Displaced Persons still remain in Europe. Nearly 500,000 of these need care in DP Camps, while the other 200,000 live outside the Camps. The IRO, which has been in existence for two years, is supposed to go out of existence by June, 1950. Since there is much left to be accomplished, Miss Biehle doubts that the IRO will be discontinued so soon. However, she broached the problem of the future by saying that one day, whether it is next year

or the year after, the IRO will go out of being and there will be, most certainly, Displaced Persons left in Germany, Austria and other countries where they are unwanted.

Although it was a humid morning, all attention was centered on Mr. Edward Corsi of New York as he explained the structure of New York State's Displaced Persons Commission. Lack of space prevents me from going into detail on this point, but suffice it to say that 23 states have organized State D.P. Commissions to supplement and further the work on a State basis of the National Commission.

According to Mr. Corsi considerable opposition to the Displaced Person has been developing in the United States recently. To counteract this spreading tide of ill-will, an investigation was conducted in the State of New York to learn the number of jobs which were available in New York, that native New Yorkers would not accept. It was discovered that there were 11,000 jobs in Buffalo and New York City alone that had been unfilled for over a year. This was publicized in the papers.

The New York Commission then canvassed the state for housing conditions, and learned that housing problems for the D.P. and housing problems for the native was entirely different. The D.P. is not too particular about where he lives as long as the quarters are decent and habitable.

He further commented on the big job that New York has done in explaining to the public the plight of the D.P. and why the U. S. should assume responsibility in helping them. As Mr. Corsi pointed out, to speak in terms of the material, it is costing the U. S. taxpayer money to keep the D.P. in Europe; why not, therefore, bring them to the U. S. where they can do some good. The D.P.'s have diversified skills are extremely adaptable, and show a great willingness to learn, he said.

After listening in on a committee at work "On the Role of the Specialized Agency in State Wide Displaced Persons Program" and the discussions which followed when various committees gave their reports and recommendations, I hurried home warm and tired to freshen up for the diner which was held at the Hollenden Hotel that Saturday night. I shall save for a later issue a play by play description of the fine program given.

All in all, it was a week-end well spent with the AFII and I hope that I have been able to convey in part how deeply impressed I am with the Institute. My recommendation is that all Jr. League Branches should place on the agenda for the new year exploration and cooperation with the International Institutes in your respective cities.

CHICAGO, ILL.

Branch 56 has been popping" with plans for its Pop Corn Ball which was held June 12, 1949 at St. Mary's Hall. Quite an extensive advertising campaign including two radio announcements on the Ukrainian Hour was launched. Pop corn and hot dogs were on the menu for the festivities. **Stephany Jendzio.**

AKRON, OHIO

The May meeting of the Akron Ukrainian Junior League brought to a close a successful year for the 1948-49 season. Reports, election of officers and delegates to the Ukrainian Youth's League of North America convention, plans for an informal picnic and the coming year's program were discussed during the final business session.

Virginia Pulk, the newly elected president is the club's proudest possession. Mrs. Pulk is not a Ukrainian but of Irish descent. However, her interest in Ukrainian affairs goes back to the day she met her Ukrainian husband and from then on the Ukrainians had a sincere, hard working, adopted Ukrainian on their hands. She has been a member of the Akron Junior League since its inception. Active as a former secretary and chairman of many committees, she is familiar with the workings of our organization and is already planning for next year's membership drive. Other officers are Vice-president, Jennie Pulk; secretary, Eva Zepko; treasurer, Theresa Taras.

The first responsibility of the new officers is to plan a picnic for the members and their friends to be held sometime during the summer. Since there will be no meetings held before the UYL-NA convention in September, two delegates and their alternates were elected. Representing the Akron Junior League in Syracuse will be Jennie Pulk and Eva Zepko while the alternates are Helen Johnson and Victoria Taras.

Suggestions from the group were accepted by the new officers for consideration in mapping out the activities for next year. Chairmen of the Program, Membership, Publicity, and Ways and Means committees are to be appointed so that they may begin planning their work during the summer months. In addition to the bake sales, annual Parent Day Program and such responsibilities that we have to the International Center as the All Nations Picnic and annual Festival, it was decided to set a definite project.

Olga Zepko.

CLEVELAND, OHIO

The weatherman was very "considerate" on June 5th and the Ukrainian Jr. League Br. 60 is most appreciative. The group's first picnic-dance was held that day.

With expenses running approximately four times as great as the group's treasury, the members vowed that this affair would either make or break them. And it made them.

A warm day, a large crowd, iccold drinks, delicious steak sandwiches, good music, novelty polka prizes, and a raffle helped to make the picnic-dance a great success.

Winners of the "under 35" polka contest were Mr. and Mrs. Lawrence Sawchak. John Hatalah and Frances Chapman were crowned king and queen of the polka in the "not so young" contest.

Immediately following the polka contests, a lovely Ukrainian embroidered luncheon set was

raffled. "Hank" the boxmaker at Republic Steel, held the lucky stub. **Rose Alice Kolodiy.**

THE MONTH'S WASH

One of the original member of Branch 56 of Chicago, Mary Brudny, was just awarded a Bachelor of Science degree from Loyola University, Chicago. This makes quite an accomplishment for Mary as the degree was achieved as an aside from her full time daily occupation as secretary in a prominent bankers' association. She majored in psychology.

Wedding bells will ring for the first president of the Akron Jr. League, Sophie Kudera, on July 3rd. A University of Michigan graduate, Sophie will join hands with Pete Gulich, Ukrainian attorney from Youngstown, Ohio. A novel twist to their wedding is that the ceremony will take place in Akron while the reception will follow in Youngstown. Pete just has too many relative..

All plans and preparations have been made for the marriage of Stephany Jendzio and Walter Pitula June 19th at St. Mary's Nativity Church. The couple plan to honeymoon in the Smokey Mountains of North Carolina.

SYMPATHY

The Ukrainian National Women's League expresses its heartfelt sympathy to Mrs. Walter Polivka and Mr. and Mrs. John Tkalic on the untimely death of Mr. Polivka. The late Mr. Polivka was the husband of Mrs. Walter Polivka and the father of Mrs. Tkalic, Mr. Polivka was stricken with a heart attack during the wedding reception of his daughter. He was rushed to the hospital, but died upon arrival.

DETROIT, MICH.

We, Branch 61, are sorry to announce that one of our members, Mrs. Julia Comisky, is leaving our branch and will make her home in Tonawanda, N. Y. If there is a UNWLA branch near there, we hope they will get her to join. She is a marvelous person, cooperative and can be counted on for help at any time. Her sisters, Mrs. Sophie Pytroczo and Mrs. Irene Hamn invited all members to a farewell party. The Jr. League presented her with a Sunbeam Coffee Maker.

All members are busy quilting an applique quilt and hope to complete it before disbanding for the summer. **Ann Pyndyk.**

ЗІД ВЕТЕРАНІВ УКРАЇНЦІВ

В Ньюарку, Н. Дж., відбулася друга з черги краєва конвенція Організації українських американських ветеранів.

Вибрані: Володимир Чіпка, з Нью Йорку, краєвий командант, Осип Журибіда, з Філадельфії, і Василь Дудак, Ервінгтон, Н. Дж., заступники, Михайло Литвин з Ньюарку, фінансовий секретар.

Почесним краєвим командантом вибраний знову майор Михайло Дармограй з Філадельфії.